

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 259

гр. Стара Загора, 17.02.2026 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на седемнадесети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно частно гражданско дело № 20255500500821 по описа за 2025 година

Производството е на осн. чл.248, ал.2, чл.273- 279 и чл.78, ал.2 от ГПК във вр. с чл.26, ал.1 и чл.55, ал.1 от ЗЗД.

Делото е образувано по постъпили в законните 1- седмични срокове по чл.248, ал.1, пр.1 от ГПК 2 бр. отделни частни жалби от един и същи ч.въззивник /първата ч.жалба вх.№ 25798/22.08.2025г. и втората ч.жалба вх.№ 31210/16.10.2025г./ ответника /юридическото лице/ - търговски субект „Л.“ ООД, гр.Ш. против 2 бр. отделни негативни за него първоинстанционни съдебни актове - постановените в з.з. Определение № 2227/31.07.2025г. и съответно Определение № 2726/24.09.2025г. /и двете по едно и също приключено първоинстанционно гр.д.№ 1292/2025г. по описа на РС-Ст.Загора/. Излага сравнително подробно своите фактически и правни аргументи в подкрепа на защитната си теза и по двете атакувани първоинстанционни Определения. Счита, че обжалваните от него 2 бр. първоинстанционни Определения били неправилни, немотивирани и незаконосъобразни, като излага своите фактически и правни аргументи в тази насока. Моли настоящия въззивен съд да ги отмени в атакуваните им части изцяло, като постанови нови, изцяло позитивни за него, със законните последици. Прилага за сведение относима според него съдебна практика по подобни казуси. Няма свои нови доказателствени искания.

В законните 1- седмични срокове по чл.248, ал.2 от ГПК са постъпили 2 бр. писмени Отговори на съответните 2 бр. ч.жалби/вх. № 32305/28.10.2025г. и съответно вх.№ 33622 /10.11.2025г./и двата подадени от ищеца /ч.въззиваем/ - пълнолетния български гражданин Ц. Б. С. от гр.С.З., в които той излага своите фактически и правни аргументи в подкрепа на своята защитна теза по казуса. Моли настоящия въззивен съд да остави изцяло без уважени всяка една от тези 2 бр. ч.жалба на ответника, като напълно необосновани, недоказани и незаконосъобразни, и да потвърди всяко едно от общо 2 бр.

атакувани Определения, ведно със законните последици от това. Няма свои нови доказателствени искания.

Въззивният съд, след като обсъди направените фактически и правни оплакванията във всяка една от общо 2 бр. частни жалби, мотивите на всяко едно от атакуваните 2 бр. постановени в з.з. първоинстанционни Определения на РС- Ст.Загора, материалите от първоинстанционното дело и приложимите по казуса материалноправни и процесуални норми, намери за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин от фактическа и правна страна следното:

1. Относно първата ч.жалба вх.№ 25798/22.08.2025г. против първоинстанционното, постановено в з.з. Определение № 2227/31.07.2025г. - въззивният ОС- Ст.Загора счита, че правилно РС не е следвало да присъжда възнаграждение за процесуалния представител на ответната страна /ч.жалбоподател/ с оглед на отхвърления иск, понеже частично е бил отхвърлен искът за възстановяване на недължимо платените суми, отговорността за разноски се разпределя само въз основа на недължимо платените суми, чието връщане е разпоредено съобразно чл.78, ал.3 от ГПК, която е само върху уважената част, но не и върху неуважената такава. Напълно обосновано, законосъобразно и правилно РС е приел, че чл.6, § 1 и чл.7, § 1 от Директива 93/13, в изпълнение принципа на ефективност следва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба, която позволява възлагането върху потребителя на част от процесуалните разноски в зависимост от размера на недължимо платени суми, които са присъдени вследствие на установяването на нищожност на договор на клауза, поради неравноправния му характер, тъй като подобна правна уредба създава съществена пречка, която може да възпре потребителя да упражни предоставеното от Директива 93/13 право на ефективен съдебен контрол върху евентуално неравноправния характер на договорни клаузи. Следователно Съдът на Европейския съюз /СЕС/ се е произнесъл по въпроса дали е съвместимо с принципа на ефективност възлагането на потребителя на съдебните разноски в зависимост от присъдените му суми, когато искът му е уважен в частта относно неравноправния характер на спорната клауза. В т.95 от решението на СЕС изрично е било посочено, че разпределянето на разноските по съдебно производство пред националните юрисдикции попада в обхвата на процесуалната автономия на държавите- членки, но при условие че са спазени принципите на равностойност и на ефективност. Съобразявайки принципа на ефективност, в посоченото решение е прието, че обвързването на разпределянето на съдебните разноски само с присъдените недължимо платени суми, може да възпре потребителя да упражни посоченото право, предвид разноските, до които води предявяването на иск по съдебен ред предвид т.98 от това решение. Поради което от СЕС е било прието, че чл.6, § 1 и чл.7, § 1 от Директива 93/13, както и принципът на ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат правна уредба, която позволява възлагането върху потребителя на част от процесуалните разноски в зависимост от размера

на недължимо платени суми, които са присъдени вследствие на установяването на нищожност на договорна клауза, поради неравноправния характер. Подобна правна уредба създава съществена пречка, която може да възпре потребителя да упражни предоставеното от Директива 93/13 право на ефективен съдебен контрол върху евентуално неравноправния характер на договорни клаузи. Още повече, че в предоставения по делото адвокатски договор за правна защита и съдействие не фигурира описания на процесното гражданско дело, номера на делото, нито съдът за пред който е изготвен. Предвид което с този адв.договор може да се търсят многократни възнаграждения по различни дела, поради липсата на каквато и да е индивидуалност, че същият се отнася точно за настоящото първоинстанционно гр.дело. Още повече, че приложената фактура също въобще не е индивидуализирана, тъй като в нея е посочена обща сума, която изобщо не е раздробена за какво точно е била заплатена тя, а представения към нея опис № 924/05.05.2025г. е напечатан в табличен вид на отделен лист формат А4, който може да се напечата всякога и от всеки. Необходимо е да се изследва въпроса относно предявените по делото 2 бр. отделни иска, като се твърди, че било заплатено адв. възнаграждение в размер на общо 360 лв. за цялото производство, но на практика никъде не е посочено, установено и доказано, каква част е за установителния иск и каква част е за осъдителния иск, при което следва да се приеме, че същите са поравно помежду си- тоест по 180 лв. за установителния иск и по 180 лв. за осъдителния иск. И доколкото пред РС искът е бил изменен единствено и само в осъдителната му част от 206, 10 лв. на 204, 06 лв., следователно за отхвърлената част следва да се присъдят разноски под 1 лв., а не претендираните общо 360 лв., каквото е желанието на ч.жалбоподател /ответник/. В този смисъл е и задължителната за страните и за съдилищата практика на СЕС в Решение от 16.07.2020г. по съединени дела С-224/19 и С-259/19 на Съда на Европейския съюз, както и задължителната практика на ВКС- София съгласно чл.130, ал.2, пр.1 от ЗСВ в Определение № 366/16.08.2022г. по ч.т.д.№ 1085/2022г. и Определение № 262/11.08.2020г. по ч.т.д.№ 844/2020г., Определение № 262/11.08.2020г. по ч.т.д.№ 844/2020г., Определение № 366/16.08.2022г. по ч.т.д.№ 1085/2022г. и Определение № 50466/30.11.2022г. по ч.т.д.№ 2049/2022г. - всички те по описа на Първо ТО на ВКС- София. Поради което тази ч.жалба се явява процесуално недопустима и по нея настоящия въззивен съд не следва да се произнася по съществуването на направените в нея въззивни оплаквания, и следва да я остави изцяло без разглеждане, ведно със законните последици от това.

В тази му част преграждаща част въззивното съдебно Определение може да се обжалва в законния 1- седмичен срок от датата на връчването му на всяка от страните по чл.274, ал.1, т.1 и ал.2, изр.1, пр.2 от ГПК с ч.к.жалба чрез настоящия въззивен ОС- Ст.Загора пред по-горестоящия му ПАС- Пловдив.

2. Относно втората ч.жалба вх.№ 31210/16.10.2025г. против постановеното в з.з. Определение № 2726/24.09.2025г. - въззивния ОС- Ст.Загора счита това атакувано пред него първоинстанционно Определение за

мотивирано, законосъобразно и правилно, тъй като съгласно константната практика на съдилищата в региона и в страната /включително и на ВКС-София/ по аналогични казуси, правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по реда на чл.38, ал.1, т.3, пр.2 от ЗАдв. е установено със закон, и когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл.38, ал.2 от ЗАдв. адвокатът, оказал на страната безплатна правна защита, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от съда, което възнаграждение съдът присъжда направо на адвоката, а не на доверителя му /страна в процеса/. В законовата разпоредба на чл.38, ал.1 от ЗАдв. са изброени 5 бр. отделни категории лица, които могат да се ползват от правото да получат безплатна адвокатска помощ, като липсва легална дефиниция на употребения термин „близки” и за разлика от останалите четири групи, принадлежността към категорията „близки”, не може да се установява с писмени доказателства и на преценката на адвоката принадлежи правото да определи кои лица се включват в тази категория. За да упражни адвокатът това свое законово служебно право, е необходимо и достатъчно той да представи по делото сключен със страната валиден писмен договор за правна защита и съдействие, в който да посочи изрично, че договореното му възнаграждение за адвокатската работа е безплатно за доверителя му на осн. чл.38, ал.1, т.3 пр.2 от ЗАдв, и не се нуждае от никакво доказване обстоятелството, че клиентът му е близък приятел на въпросния адвокат - повереник на тази страна по делото. Следователно напълно неоснователно и недоказано се явява изричното възражение на пълномощника на другата страна /адв.Д./, тъй като процесуалното представителство на С.М. не се осъществява безплатно/ като представителство на роднина/, за да е необходимо да се доказват родствени отношения, а се осъществява безплатно, като представителство на близък приятел. В тази хипотеза съгласно трайната практика на ВКС, преценка е единствено и само на въпросния адвокат, който сам да прецени и да определи с кои конкретни лица/страни по делото/ се намира близки приятелски отношения. Предвид което доводите на другата страна за някаква твърдяна от нея злоупотреба с правото на иск по смисъла на чл.3 от ГПК се явяват напълно неоснователни и недоказани. В тази връзка наличието на още 2 бр. дела между същите страни не може и не следва да се квалифицира, като злоупотреба с процесуални права от ищеца, понеже съгласно нормата на чл.210, ал.1 от ГПК ищецът може да предяви с една искова молба срещу същия ответник няколко иска, ако те са подсъдни на същия съд и подлежат на разглеждане по реда на едно и също производство. Следователно ищецът няма законово задължение да предяви всичките си материалноправни претенции срещу даден ответник само в едно единствено съдопроизводство. И предвид диспозитивното начало в гражданския процес, на ищеца е предоставена законовата възможност да търси защита на правата си в обем и по начин, заявен от същия в съответната искова молба, поради което предявяването на 3 бр. различни претенции /макар и с едно и също правно основание/ произтичащи от различни факти /по казуса това са

различни договори за кредит/ не може да се разглежда, като някакво недоброръчно упражняване на процесуални права. В тази връзка не е налице и сочената от ч.жалбоподател злоупотреба с права, тъй като ищецът /ч.въззиваем/ притежава качеството на потребител, ползващ се със засилена законова защита, тъй като безспорно е икономически по-слабата страна в правоотношението с търговеца, предоставящ заеми по занятие /ч.въззивник/. При това потребителят е в значително по-неблагоприятна позиция в отношенията си с търговеца, доколкото са констатирани неравноправни и нищожни клаузи, с които търговецът /ч.въззивник/ е искал да обвърже потребителя /ч.въззиваем/ с цел извличане на скрита печалба от него. В този смисъл процесуалното поведение на потребителя в защита на правата му в никакъв случай не би могло да се определи като злоупотреба с права. Следователно оплакванията на ч.жалбоподател за някакво недоброръчно упражняване на процесуални права от страна на ч.въззиваем се явява напълно голословно, неоснователно и недоказано. Присъдените в това производство съдебни разноски са резултат от изхода на делото и от реализирана отговорността на ответника по реда на чл.78 от ГПК и те не представляват злоупотреба с процесуални права. Обстоятелството, че ищцовата страна е избрала да упражни процесуалните си права, като предяви всеки иск самостоятелно /а не в общо исково производство/ не сочи на недоброръчност, целяща да генерира допълнителни и прекомерни разноски за другата страна, тъй като ищецът сам избира процесуалния ред, по който да защити материалното си право и обема на търсената от него пред съда законова защита. Но дори и да бяха предявени с обща искова молба, отделните искове запазват самостоятелния си характер, тъй като правопораждащите факти са различни, което представлява житейска и юридическа хипотеза, в която ищецът има право да му бъде присъдено адвокатско възнаграждение за всеки един от отделните искове, съединени за общо разглеждане. Следователно изборният от ищеца начин за защитата на субективните му права и интереси не лишава ответника от правото му на разноски по всяко едно от отделните гр.дела, ако резултатът от всяко едно от тях е благоприятен за него. Не съществува процесуална пречка в един съд да има висящи няколко дела, в които участват едни и същи лица на страната на ищеца и на ответника. Съдът би могъл служебно да съедини тези отделни дела в едно производство на основание чл.213 от ГПК, но не е задължен да направи това, тъй като относимата законова нормата не се явява императивна. При което преценката на съда за наличието на предпоставки да бъде приложена разпоредбата на чл.213 от ГПК обхваща и етапа на висящност на отделните производства, който може да бъде различен, при което съединяването им не би било целесъобразно. Ето защо, водените идентични производства са по идентични по съдържание договори, различаващи се по размер на предоставените кредити, следователно идентичността на страните и предмета на спора не изключва основанията за присъждане на разноски по всяко едно от делата с оглед изхода на спора. Поради което въззивният съд

счита, че не е налице злоупотреба с право по смисъла на чл.3 от ГПК, защото с отговора на исковата молба предявените искове са оспорени от ответника, поради което между страните е налице действителен правен спор и не следва никакъв фактически и правен извод, че упражняването на правото на иск в защита на едно накърнено субективно право /в т.ч. и с оглед изхода на спора, приключил с влязло в сила решение на първоинстационания съд/ е с цел генериране на съдебни разноси в полза на ищеца. Още повече, че адвокатското възнаграждение се присъжда не директно на ищеца, а на направо на пълномощника му - адвокат, осъществил правна помощ и то по всяко отделно исково производство съгласно нормите на чл.81 във вр. с чл.78, ал.1 от ГПК. Водим от горното неоснователни са твърденията в ч.жалба, че определеният от съда размер на адвокатското възнаграждение е прекомерен и същият не следва да бъде намаляван. Предвид гореизложеното въззивният ОС- Ст.Загора намира обжалваното второ Определение на РС- Ст.Загора за напълно обосновано, законосъобразно и правилно, поради което то следва да бъде потвърдено изцяло, ведно със законните последици от това.

В тази му част по същество въззивното Определение е окончателно и не подлежи на обжалване пред по- горен съд.

Ето защо, водим от гореизложеното и на осн. чл.248, ал.2, чл.273- 279 и чл.78, ал.2 от ГПК във вр. с чл.26, ал.1 и чл.55, ал.1 от ЗЗД, въззивният ОС- Ст.Загора

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ Без разглеждане ч.жалба вх.№ 25798/22.08.2025г. против Определение № 2227/31.07.2025г. по гр.д.№ 1292/2025г. по описа на РС- гр.Ст.Загора.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО в тази му част може да се обжалва от всяка от страните в **1- седмичен** срок с ч.к.жалба чрез ОС- Ст.Загора пред ПАС- Пловдив.

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Определение № 2726/24.09.2025г. по гр.д.№ 1292/2025г. по описа на РС- Ст.Загора.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО в тази му част е окончателно и не подлежи на касационно обжалване пред по- горен съд.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____

